

2150.

Защо ли не потръпвам от възхита,
Когато куцата ни журналистика
Опитва нависоко да излита
Със помощта на словоблудна мистика?!

Изглежда недостигат словесата
В главите на жреците и на жриците,
Боравещи със азбуката свята,
И те посягат смело към чуждиците.

Чуждиците са тяхната опора,
От глупостта си търсят в тях спасение,
С тях слисват те полуграмотни хора
И даже предизвикват възхищение.

А простият, щом нещо не разбира,
Той винаги за мъдро го намира.

2151.

*Вратите, пътните врати
на старите прогнали къщи...
(Ат. Далчев, "Вратите")*

Отвърнах погледа си от Човека,
Опредметих покорния си стих
И в поетическата картотека
На мое име нов стил си открих.

Предмети неподвижни и подвижни,
Врати, комини, тук – там някой пън,
И трактори със колела верижни
Възпявам и на яве, и на сън.

Те са послушни и не протестират,
Спокойствие цари около тях,
Кадията, султанът и везирът
Не могат да ме обвинят във грях.

За бъдещето светло на народа
Със дух дарявам мъртвата природа.

2152.

Не е ли безпристрастието птица,
Изчезнала отдавна в наши дни?
Или не птица е, а е къртица
И се е скрила в страшни глъбини?

Каквото и да е, но тук го няма,
С духа му се търгува във съда
И се създава едрата измама,
Че то ще е пазител на реда.

Изхранва то и корупционери,
Във него политици се кълнат,
Едва ли вестникар ще се намери
Да го е “пренебрегвал” някой път.

Макар че във началото бе думата,
В крайна сметка я купува сумата.

2153.

Чрез престъпления без наказания
Се богатее славно в наши дни,
Натрупват се огромни състояния
И никой съд не ще ги отмени.

Какво неоценимо украшение
Са кърваво изпраните пари!
Стоят те над общественото мнение,
Закона и държавата дори!

Тук съвестта остава без участие,
Погълнала е хапчета за сън,
Парите лесно се превъщат в щастие,
Особено щом гледат се отвън.

Кръгът е херметически затворен,
Успехът – гарантиран и безспорен.

2154.

О, Свободата ни се размножава!
Една, че две, че много свободи!
Бащата кой е, кой я оплодява,
Че малки свободички да роди?

Свободни сме да сме единомушни,
Да викаме “Ура!” по даден знак,
Пред Партията ни да сме послушни
И да се борим с класовия враг.

Това изцяло се дължи на Вожда,
Зоват го “на народите баща” ,
Той всичките ни свободи предвожда
По пътя към неznайната мечта.

За образа му на велик светец.
От свободи ще изплетем венец.

2155.

Коя е тази всемогъща сила,
Способна да задържа млади хора
Като в затвор и е постановила
Да изтърпят на бедността позора?

Вместо със спорт, със чалга и естрада
Те със науката се занимават,
Семейството им цял живот да страда
С трохи, които за това се дават.

Тях ги ругаят и им се присмиват,
Наричат ги безумни донкихоти,
А те вървят напред и не униват,
Не търсят важни служби и имоти.

Но, знайте, че без техните мечти
Земята ни ще спре да се върти.

2156.

На лудницата често бе клиент,
Защото иска правда да раздава:
“Откакто вече аз съм президент,
Бедите във страната ще оправя!

Във парламента с избран закон
Аз ще премахна всички депутати
И всеки ще заместя със жетон,
За да спестя парите за заплати.

Разисква ли се кой да е въпрос,
Не ще е нужно той да се гласува,
А със жетоните си всеки бос
За партията си ще рапортува.

И цялата ощастливена нация
Ще е с парламентарна демокрация.”

2157.

*Безумци!, всяка капка кръв пред вас
Ще бликне нови хиляди борци!
(Хр. Смирненски, "Йохан")*

Поетите са много доверчиви,
Особено към бъдещото време,
Умират с блян за него те щастливи,
А бляна няма кой да им отнеме.

Уви, реалностите са различни
И с блянове не искат да се хранят,
Героите след подвизи епични
Поглъща ги на гибелта капанът.

Не идват после новите герои,
А вместо тях властта си назначава
Безличия, безличия, но свои! –
Така поне е в нашата държава.

Причина за геройство не намират,
Но стихове геройски рецитират.

2158.

Безбременно бързо размножение
Е много рядко срещан феномен
И то е ценно генно постижение
На политическия строй червен.

За партизаните преди победата
Се знаеше, че малко са на брой,
Но те надминаха по брой говедата
По Времето на страшния застои.

Разправяха, че нявга във горите ни
Във всеки храст се криел партизан,
Със тях били горите пренаситени,
Така фашизмът се оказал спрян.

И дълго ще ни заблуждават смело
Със размножителното свое дело

2159.

За болките ни искрено желая
На остров див затвор да съградя
Със кули и картечници по края
Над ровове изпълнени с вода.

Аз всички страшни болки ще осъдя
Затворници да бъдат цял живот
И главният надзорник там ще бъде
За целокупния човешки род.

Негодниците, болки причинили,
Ще ги затворям заедно със тях,
За да изпитат мрачните им сили
И осъзнаят сторения грях.

Във работата смело ще се впусна,
Веднага лудницата щом напусна.

2160.

*На този свят освен идиоти няма почти
никой друг. (А. Шопенхауер)*

Дори комунистическата лудница
Духа на Свободата не възпря,
Във лудницата мислите ни будни са
В очакване на новата заря.

Безсилен тук е мечът на забраните,
Не спира той бунтовните слова,
Да, ние лудите сме сред призиваните
Да защитим човешките права.

Дали безпаметни сме или гении
Потомците един ден ще решат,
Боят се властите от смело мнение
И затова под ключ ни днес държат.

Във лудницата сме като в затвора,
Но ни завиждат, че сме волни хора.

2161.

*Лукреций Кар, Нитцие, ван Гог, Мопасан,...
редицата е дълга.*

Във лудост се превръща гениалност,
Но не и в гениалност лудостта,
Такава е световната реалост
И цялата премъдрост на света.

По линията сетната им гара
Е лудостта и само мрак отвъд,
До там духът пренася си товара
И го оставя за пореден път.

Най-любопитното е, че процесът
Не е внезапен, а е постепен
И гениалност с лудост да се смесят
Се случва често, даже всеки ден.

Но в края, както Господ повелява,
Е редно лудостта да надделява.

2162.

Големи проблеми, големи проблеми,
Очакват решение в нашето време,

Но кой ли наел се би тях да решава,
Глупци щом начело са в тази държава?!

На постове висши ги вождът постави –
Юнаци с мустаци корави и здрави

Със мозаки малки, с уста на акула
И слава, страната ни вредом прочула...

Народът немее, да гъкне не смее
И Богу се моли дано оцелее.

Подред са избити способните хора,
А други задълго прибрани в затвора.

Но който за нещо разумно се хване,
“Безследно изчезнал” той може да стане.

2163.

Харесва ми на Питагор съвета
В числата всеки факт да се разкрие -
Молитви, престъпления, дървета,
Подкупността на родните съдии.

Подкупността със стойност позитивна (E)
Зависи на съдиите от броя (m)
А сумата когато е масивна,
Спестява във затворите престоя.

Последната, от фактите подкрепян,
Множа на подкупите със числото, (c)
Но трябва да е то на трета степен
По настояване на обществото.

С “E” равно е на “eM” по “Це” на куб
Описвам точно този душегуб. (E = mc³)

2164.

*Трудно е да гледаш в очите войниците,
които изпращаш на сигурна смърт.*

(Дауайт Айзенхауер)

Със смъртност до осемдесет процента
Е плановото морско дебаркиране,
Това известно е на президента
И той го възприема със разбиране.

Нерядко този план се надминава,
Какъвто случай има при Галиполи,
Където за една безумна слава
В напразен бой са армии разсипали.

Виновен за това е Уинстън Чърчил,
Прославил се с военно престъпление,
Пред трибунала в ужас се е гърчил,

Обаче получава повишение,
За да превръща нови идеали
Във гробища и кървави медали.

2165.

*Отскоро наричат калинки заемащите
високи служби без необходимия ценз.*

За родните мили картинки,
Изпълнени с много калинки,

Добих напоследък куража
На всички за тях да разкажа.

У нас те са главно двуноги,
Началници важни и строги,

И само със няколко думи
Праховат нечувани суми,

Защото в живота ги учат
Без учене как да сполучат,

А тяхната скъпа прослава
Простак на простака предава

И всички усещат се сити
Без дипломи в дните честити.

2166.

Отсъствието на образование
Е вече задължителен момент
При кандидатстване за препитание
Като началник или президент.

Това е крачка към народовластие
От най-добрия прогресивен вид,
То носи винаги служебно щастие
На шефовете и живот честит.

Провалите във тяхното занятие
Са най-добри, сравнени с всеки друг,
В кое да е народно предприятие
Напук на всякакви експерти тук.

Гордее се партийната върхушка!-
На къравия дадена е пушка!

2167.

За нова се представяше властта,
А беше стара, беше много стара,
На цял народ отне тя младостта
И я смени на робството с товара.

Аз помня ясно още от дете
Как щастие ни беше обещано
И нейното до смърт лъжливо “ще...”
Със вечното “Търпете, днес е рано!”

Надменността на старите лица,
Обсебили безсрамно благините
За себе си и своите деца,
Отравяше и нощите и дните.

Но валякът на Времето прегази я
Ведно със всичките ѝ безобразия.

2168.

Отдавна наблюдавам политиците
И алчните им за пари душички,
Как във лъжи потапят си езиците
И обещават щастие на всички.

Какво светкавично преобразяване
Настъпва щом властта им е в ръцете!
Грабителство започва без забавяне
И няма начин вие да го спрете.

Цъфти първоначалното натрупване
На политическите капитали,
Нарастват те чрез кражби и подкупване
За хората със бивши идеали.

Печелят и обществено презрение
Обаче то за тях е без значение.

2169.

Човек се ражда много любопитен,
Размисля, търси, действа, проумява,
Към някои блага е ненаситен,
Между които често е и слава.

Какво е тя? На волята пиянство?
Или особен пристъп на невроза,
Преобразяващ Време и Пространство
Във някаква обществена угроза?

С постигане на целите безценни
Добро и Зло във нея се разместват,
А хората, с реклами упоени,
Едното вместо другото ще честват.

Причината понявга е незрима,
Но нея непрестанно ще я има.

2170.

Добруването на една страна
Си мисля със какво ли се бележи?
Със дълги периоди без война,
С туризъм или с нефтени залежи?

А може би същественото тук
Е отрицанието на лъжата –
Ако не е то само празен звук
Ще стане ли държавата богата?

Правителство на многото лъжи
Умее с хранениците подбрани
Задълго робството да задържи,
Но не и как народа да нахрани.

За жалост тяхната нечиста мощ
Опора е на всеки мразен вожд.

2171.

Човекът, който казал първи “Бог”,
Е най-великият изобретател,
Създавайки живителния сок
За всеки следващ славен подражател.

Измисля се един незрим водач,
Презапасен с необичайна мощ,
На правдата за да е пръв сеяч,
Къде с добро, къде с вълшебен нож.

Наричат го безсмъртен, но не е –
Почина Зевс, умря и Ариман,
Амон не е това, което бе –
Сега в музея нейде е заврян.

Макар че до Небето се докосват
И божествата също се износват.

2172.

Причина има ли Ненавистта
Или е безпричинна като Бога?
По-възрастна ли е от Вечността?
Да отговоря искам, но не мога.

Покрива равномерно всички нас
С невидими, но много здрави мрежи,
Планетата ни е под нейна власт
И тварите със своя знак бележи.

Победата над нея търсят с жар
Доброжелатели от памтивека,
Но да откърми нейния гробар
До днес е непосилно за Човека.

И демокрация, и тирания,
Подвластни са на нейната стихия.

2173.

За честната предизборна борба
Се лъже със завидно вдъхновение
Навред по земните полукълба,
Където царства умопомрачение.

Честта в борбата гине най-напред,
Погребана под сладко празнословие
И под грамада от лъжи безчет –
Великото предизборно условие.

Победа!!! - Стене бедният народ
След изборното разочарование,
Не е по-лек поредният хомот,
Не е по-леко общото страдание.

И вперва жаден поглед с упование
Към следващата изборна кампания.

2174.

Сред обществото от един човек
Конфликтите са нещо непознато -
Изглежда, че животът ще е лек,
А времето със щастие богато.

Прегърнат от безплътна самота,
Доволен трябва да е Единака
И всяка детска негова мечта
Да се превърне във надежда чака.

Това понявга трае цял живот,
Надеждата се бавно изтощава,
А самотата му не дава плод,
Дори не обещава и забрава.

Остава в неговото полезрение
Самоубийството като спасение.

2175.

По занаят тя бе партиен член,
Певец от комунизма вдъхновен

И статиите във “Партийно Дело”
Римуваше чрез стиховете смело.

Наплаши съпартийците до смърт
С характера си безпощадно твърд,

А със това на вожда се хареса -
Той първи я нарече поетеса.

Животът тръгна по масло и мед,
Получи пост с обширен кабинет

И въпреки, че бе с талант на патка
Набързо стана и лауреатка.

Скръбта народна празник е за нея
И затова ѝ честват юбилея.

2176.

*Капиталът наема на работа властта.
Формата на наемане се нарича “избори”.
(Борис Березовски)*

Те знаят точно как да управляват,
Принадлежи им всяка земна власт,
Лицата им се рядко появяват,
Но съдбоносни са за всички нас.

Огромната им сила е в парите,
Купуват, съвести, съдби, живот,
Дори и демократи упорити –
Защитници на кроткия народ.

Министри, президенти със дузини
Подържат непрекъснато на склад,
Заместват всеки, който си замине,
Със своя най-послушен кандидат.

А говорителите от екрана
Ни поздравяват ведро със “Промяна!!!”

2177.

Невинните, макар и рядко срещани,
Привличат все по-малък интерес,
Не искат хората да са подсещани,
Че могат като тях да бъдат днес.

Да си невинен и да си деятелен
Изглежда е най-трудно на света,
Дори и богът общосъзидателен
Не се римува със невинността.

Но тя е нужна както идеалите
И както пътеводната звезда –
За да показва изход от провалите
По още непрокарана следа.

Ще начертае правилния път,
А грешниците ще го построят.

2178.

*Вървеше Янко върху гърбицата на Витиня,
а всъщност Тодор беше рожденното му име.
Здравейте двойни от динамит по силни имена!
(Лъчезар Еленков)*

Създаде той букетче от поеми
И всичките на злободневни теми,

А между тях безспорно най-красивата
Бе за участниците в съпротивата

И там със страст началниците свои
Един през друг представи за герои,

Които са бунтарствали в балканите
И раните им са от бой с тираните,

Но според други нелегални данни
Измислени са всичките им рани

Обаче някога във бъркотиите
Бе трудно да им уловят спатиите...

Това разкри широки хоризонти
За разни стихоплетни вагабонти.

2179.

И кръвопийците са със кумири –
Наполеон, Атила, Чингиз Хан,
По техните окървавени дири
Пристъпя кандидатът за тиран.

А най-великата световна тайна
Е как увличат бедните тълпи
Слуги да са на алчността безкрайна,
Която върху трона ги крепи.

О, тази кланица се преповтаря
И няма изглед някой да я спре! -
Човечеството плаща за товара
Без страшната измама да съзре.

С безброй лъжи – и старите, и новите,
Му обещават да свалят оковите.

2180.

На умните слова им казват “звездни”
И според мен със пълно основание,
Тук на Земята те са безполезни
Без оглед на прилежното старание.

За “правилния ред” във обществото
Коя ли мъдрост още не е казана
И кой ли не изтъква, че Доброто
Е ценност и тя трябва да е пазена?

И не отскоро е добре известно,
Че всичко сътворено от мислители
Да се прилага никак не е лесно –
Това твърдят и наште прародители.

А мостът от словата към делата
Е срязан по средата от Лъжата.

2181.

С внимание изследвам всеки шум,
Повдиган при прочути погребения,
Когато тръгват по небесен друм
Човеците с обществено значение.

Убит е наш изтъкнат мафиот! –
Изпращат го на Онзи свят приятели,
А също многохиляден народ
От негови сърдечни почитатели.

Банкери и държавници на власт,
Мошеници, принцеси и престъпници
Или прочут писател-педераст,
За рая тръгват с хиляди застъпници.

Умре ли учен, делото му умно
Остава величаво, но безшумно.

2182.

Бе Саваот провинциален Бог
Със периферно някакво значение,
Небето бе наел за кратък срок
И срещу Него имаше гонение.

А Дявола навярно на шега
Му казал според старото предание,
Макар и неизвестно где, кога,
В Сина си да потърси упование.

Помогнал е архангел Гавраил
Светата Дева да роди Спасителя,
А Той пък чудеса е сътворил,
Които удивили всички зрители.

И ето милиарди по света
Го честват редом с мъдрия Баща.

2183.

Тълпата, този страшен инструмент
В ръцете на изкусни лицемери,
Да сваля може всеки президент,
По мощ с вулкани може да се мери.

Низвергва тя, но без да възкачи,
Възкачането го извършват други,
Пред тях тълпата кротко си мълчи –
Пари заместват всичките заслуги.

Бандитът днес минава за светец,
Той на мнозина даже е кумирът,
Над всичко властва Златния телец,
Макар това малцина да съзират.

И силата му тъй върти нещата,
Че губеща е винаги тълпата.

2184.

Хартията отстъпва във момента,
Тъй както стана нявга с пергамента

И няма пречка никаква законна
За графоманията електронна,

Така, че всеки, който е читател,
Възможно е да бъде и писател:

Романи, стихове – най-често бели,
Поеми, спомени или новели,

Подписани със собственото име
Или с разнообразни псевдоними.

Единствената цензура сега е,
Да не желае никой да те знае.

За радост електронният боклук
С обем по-малък е от всеки друг.

2185.

Полуинтелигенцията днес
Е най-добър доставчик на водачи,
А те за наша сметка в нейна чест
Решават бързо всякакви задачи.

Да сторят могат във единствен час
Провали, непосилни за мнозина,
И да ги обявят с тържествен глас
За подвизи у нас и във чужбина.

Те водят равностоеен диалог
Не само с умните, но и с глупците
И могат да похарчат в кратък срок

На цялата ни нация парите,
А после целокупната вина
Да хвърлят върху лунните петна.

2186.

*Бог е мъртъв. (Фр. Ницше,
“Тъй рече Заратустра”)*

Мислителят с големите мустаци
Във случая решително греши,
Бог и Безсмъртието са близнаци,
От тази вяра кой ще ни лиши?!

А има и съществена подробност,
Макар и незначителна на вид,
Но да се види нужна е способност
И ум към всяка истина открит.

Размислим ли, веднага се разбира,
Че никога не се е раждал Бог
И затова не може да умира
Било за кратък или дълъг срок.

А този факт превръща в оптимисти
Подред и вярващи, и атеисти.

2187.

Щом стихоплетец влезе във властта
Той си остава все така посредствен,
Макар че ще го лъже шумно тя
От цялата страна, че е приветстван.

Обаче за таланта тя е гроб
Без обещания, че ще възкръсне
Чрез песнопения на някой поп,
Такъв, че всяка вяра да отблъсне.

Погребан там е не един талант,
Умрял във плен на златните окови,
Дарен с разкош, а всъщност арестант,
Властта когото бавно ще отрови.

Но смята се в републиката родна
“Талант за власт”, че сделка е изгодна...

2188.

*След превземането на град Тир
Александър Велики избива 10000
Души и 2000 разтъва на кръст.*

Човешката представа за величие
Не се измерва с друго освен смърт,
Земята на жестокости обрича я
Обреченият да е безпощадно твърд.

Умрелите мълчат. Боят се живите,
Проклинат го и го боготворят,
В Историята важни са мотивите,
Не жертвите по неговия път.

Ще извлечем ли някога поука
От славата, наречена клане?
Напредва със открития науката,
Човещината ни обаче не!

Остава нерешената задача
За пътя между вожда и палача.

2189.

Върти се все по-близо до смъртта
Човекът, вързан върху колелото,
На остриите ножове във властта
За чест на цирка и на обществото.

Потръпва с удара на всеки нож...
Дали на ужаса ще издържи сърцето?
Въпросът се повтаря всяка нощ
Пред нямото лице на острието.

Чрез този свърхопасен занаят
Известно е, че много се печели
Из жадния за зрелищата свят
От хора изключителни и смели.

Без оглед на високата цена
Човекът там е винаги *жена*.

2190.

Държавата у нас е безподобна
И примерът ѝ в нощите ни свети:
Страната като цяло е свободна,
Но робството остана в градовете.

Там няма порив, няма идеали,
А Свободата – забранена зона,
Безчинствата на местни феодали
Заместват всяка буква на Закона.

И всеки опит за промяна вежне
Преди да има време да порастне,
Съдиите в съда са също техни
И недоволникът в затвора гасне.

За жалост, и добрата демокрация
Предмет е на добра фалшификация.

2191.

Всеки е убеден, че невинността е не само рядко дело, но е невъзможно и неестествено. (Луций Сенека, 4 до н.е.-65)

И Йосиф Джугашвили беше гален,
Като дете преди да стане Сталин,

Играеше с децата в махалата,
С молитви си засищаше душата...

Той беше нисък със снага болнава,
Но с воля всичко да преодолява,

Разочарован беше от Доброто
И затова прегърна с обич Злото,

Така можа за много кратко време
Властта над милиони да превземе

И също милиони да изпрати
На Онзи свят без съд и адвокати.

Потомците на жертвите му днес
Със паметници му отдават чест.

2192.

С фотоните си Злото е надминало
Отдавна скоростта на светлината,
Превръща Бъдещето ни във Минало
И даже данък плаща му Съдбата.

Навред е то. Блести като проклятие
Над синагоги, черкви и пагоди,
Човечеството готви за разпятие,
Към гибел цялата планета води.

Кой ще го спре? То кръста с полумесеца
От векове безмилостно владее,
Добрите люде от несрета бесят се
И никой да се противи не смее.

Но все пак някъде във низините
Залежите от честност чакат скрити.

2193.

Какво ще стане нещо щом се случи,
Кое то да се случи няма как? –
Човекът Свободата да получи
Без страх да я отнеме някой враг.

Ще спре ли да се вайка от неволи
И да проклина земния живот
Със скуката му и надежди голи,
С които страда целият народ?

Да се оплаква е основно право
За всяко говорящо същество,
За папагал, човек, за “дясно”, “ляво”,
За целокупното ни общество.

Стои то сред правата безполезни
И някога едва ли ще изчезне.

2194.

*Съществуват повече слуги
отколкото се предполага.*

(Лична информация)

Какъв огромен чуден свят
Е обществото на слугите!
Тъги и радости цъфтят
Там както е при големците.

За почетното “пръв слуга”
Не малко хорица мечтаят
В борба за повече блага...
Но то е на мечтите краят.

От там нататък е стена
И тя е непреодолима
За мъж, дете или жена!
Невидима е, но я има.

Възможното ѝ разрушаване
Настъпва само чрез взривяване.

2195.

I don't try to describe the future.

I try to prevent it. (R. Bradbury)

За всекиго кутия на Пандора
Е Бъдещето спряло за нас
На този свят огромен във затвора,
Където страстите ни са на власт.

А съвестта пред тях мълчи покорно
С уплаха от предизвестеността
На бъдното страдание безспорно,
Подготвяно от съвременността.

Мечтае то да бъде поносимо,
Несмъртоносно за човека-роб,
Чието племе е необходимо
До приближаващия нов потоп.

Със него в крак, макар и некрасиво,
И Бъдещето ще остане живо.

2196.

Когата пазителите на Закона и правителството са само привидно, а не действително пазители, тогава виж как те провалят държавата (Платон, “Републиката”)

Не са ли честните ръководители
Великата несбъдната мечта? –
Едни от най-големите мислители
Предсказват идването им в света.

Но те не идват. Нижат се годините
И коронясват някой шут за цар
Сред жълтите, чевените и сините
Ако добре да лъже има дар.

Не са удобни за властта почтените,
Към нея забранен е всеки вход,
За всичко друго са предназначени те,
Но не за политически живот.

А който в него ценности съзира,
Той трябва да се преориентира...

2197.

*“Наръчник на агитатора”
Забележително съчинение!*

“Работници организационни”
Наричаха голяма група люде
И всеки в нея бе с права законни
За Партията-майка да се труди.

Снабдени бяха със червена книжка,
Изпълнена със нужните цитати
И тя им бе за ръководна нишка
При честване на паметните дати.

Народът както винаги мълчеше
И трябваше лъжата да понася,
Но тя смилаема съвсем не беше,
А не остана време, за да втаса.

Днес всички тези бодри сталинисти
Вопият, че са антикомунисти.

2198.

Не е ли странно, че добрият бог
Ще трябва да се омилостивява? –
Кръвта е част от вечния оброк,
Проливана за божията слава.

Гергьовско агне, вол или човек
Небето със готовност възприема,
Това е разплащателният чек,
По-ценен от молитва и поема.

Чрез жертвоприношения със плът
Отдава всички божества се хранят
И няма да се промени светът,
Докато хората на тях се кланят.

Човек гради стопански отношения
Със бога свой чрез жертвоприношения.

2199.

И Бъдещето има си наука,
Футурология зове се тя,
Сред многобройните науки тука
От неотдавна силно заблестя.

Аз също в нея имам скромен принос,
За да запълня важна празнина,
Във него няма косинус и синус,
Но с полза е за цялата страна.

За *рекламоубежища* строежи
Предвиждам в Бъдещето взрян,
Те ще покрият със обширни мрежи
Света по моя най-подробен план.

Там хората ще могат да се скриват
И от рекламите да си почиват.